

ՌԻՍԻՔԵՆ ՍՆԱԿ

Հոգիս

Հիվանդ տերև մը տեսա կանաչին մեջ դաշտերուն:
Ի՛նչ աղվոր էր գարունը, փափուկ հովեն օրորուն,
Սիրուն խոտերը դաշտին, ծաղիկներն ալ բյուր գույնով,
Կը խնդայի՛ն լռելայն գաղջ արևին տաք գինով:

Բայց գարնային կենսավե՛տ այդ պահին մեջ օրորուն,
Հիվանդ տերև՝ մը տեսա, կանաչին մեջ դաշտերուն,
Չորցած տե՛րև մը նիհար, որ գեփյուռին հրալումով
Մեռելամերձ կը դողար մարգերուն մեջ ակնաթով:

Սիրտս անհո՛ւն ցավով լի, ես հեռացա սրգահար,
Մատներու մեջ առի գայն ու իր մարմինը նիհար
Գուրգուրանքով, արցունքով մոտեցուցի շրթունքիս:

Անժամանա՛կ թարշամած գարնան տերև մ'է հոգիս.
Ծաղիկներու մեջ կյանքին, գեփյուռին տակ մայիսի,
Ա՛լ ժլպտալու անկարող, ան կը դողա՛, կը մըսի՛ . . .

Հիվա՛նդ տերև մը տեսա կանաչին մեջ դաշտերուն . . .